№ 5. Warszawa, dnia 15 Marca 1919 r. Rok I.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 2 mk. Prenumerata kwartalna 10 mk. Ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu" oraz inseraty publiczne należy kierować do Administracji, (Wydział gospodarczy Ministerstwa Skarbu, Nowy Świat 69). Cena ogłoszeń za wiersz jednoszpaltowy po tekście 2 mk.

TREŚĆ:

Podatki bezpośrednie.

62.

Dekret

w przedmiocie wprowadzenia podatku od zysków wojennych.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów postanawiam co następuje:

Art. 1.

Na obszarze ziem polskich byłego zaboru rosyjskiego zaprowadza się podatek od zysków wojennych.

Obowiązek podatkowy.

Art. 2.

Podatkowi od zysków wojennych podlegają: towarzystwa, spółki akcyjne i inne spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, instytucje kredytowe, jak wogóle wszelkie towarzystwa i instytucje, które w myśl obowiązujących przepisów są obowiązane do publicznego składania rachunków, a to bez względu na to, czy podatek przemysłowy opłacają, czy też są od niego uwolnione, dalej wszystkie inne osoby prawne i osoby fizyczne:

a) które na obszarze obowiązywania niniejszego dekretu mają swoją siedzibę względnie miejsca zamieszkania lub stałego pobytu, a to co do całego zysku względnie dochodu; jednakże zysk względnie dochód, płynący ze źródeł, znajdujących się poza obszarem obowiązywania niniejszego dekretu, będzie wyłączony od opodatkowania, jeżeli tam dowodnie podlega podatkowi tego samego rodzaju;

b) które mają swoją siedzibę, względnie miejsce zamieszkania lub stały pobyt poza obszarem obowiązywania niniejszego dekretu, a tu posiadają źródła dochodu, a to tylko odnośnie do dochodu płynącego z tych źródeł, —

wreszcie spadki wakujące.

Przedmiot podatku od zysków wojennych.

Art. 3.

Przy towarzystwach, obowiązanych do publicznego składania rachunków, przedmiot podatku stanowi ta część czystego zysku przedsiębiorstwa, osiągniętego w poszczególnych latach operacyjnych, wchodzących w całości lub częściowo w czasokres od 1 sierpnia 1914 roku do końca roku 1918, jaka przewyższa przeciętny czysty zysk, osiągnięty w ostatnich trzech operacyjnych latach w czasie pokoju względnie w razie krótszego trwania przedsiębiorstwa z ostatnich dwóch lat lub ostatniego operacyjnego roku pokojowego.

W rozporządzeniu wykonawczem określi się bliższy sposób ustalenia nadwyżki zysku, podlegającej podatkowi w wypadkach, gdy rok operacyjny tylko w części przypada na czas miarodajny dla wymiaru podatku od zysków wojennych.

Art. 4.

Jeżeli okaże się, że w operacyjnych latach pokojowych nie było żadnego przeciętnego czystego zysku lub też, że przeciętny czysty zysk w tych latach wynosił mniej niż 6% kapitału zakładowego, należy przy ustaleniu nadwyżki zysku, podległej podatkowi, przyjąć jako normalny czysty zysk operacyjnych lat pokojowych 6% od kapitału zakładowego ostatniego operacyjnego roku pokojowego. Jeżeli kapitał zakładowy z początkiem pewnego roku wojennego jest większy od kapitału zakładowego w ostatnim operacyjnym roku pokojowym należy przy ustaleniu nadwyżki zysku za ten rok wojenny doliczyć do obliczonego w myśl postanowień powyższych czystego zysku z operacyjnych lat pokojowych 6% od podwyżki kapitału zakładowego.

Jeżeli ta podwyżka kapitału zakładowego nastąpiła dopiero w ciągu roku wojennego wspomniane wyżej doliczenie nastąpi tylko w tej kwocie, jaka odpowiada reszcie roku po nastąpionej podwyżce kapitału.

Art. 5.

Dla ustalenia kapitału zakładowego obowiązują postanowienia art. 463, 464 i 465 ustawy o podatkach bezpośrednich.

Art. 6.

Przy towarzystwach sprawozdawczych, które mają swoją siedzibę na obszarze obowiązywania niniejszego dekretu a powstały dopiero w latach wojennych, osiągnięty w tych latach zysk podlega podatkowi tylko w tej kwocie, jaka przewyższa 6% od kapitału zakładowego.

Co do powstałych w latach wojennych towarzystw sprawozdawczych, mających swoją siedzibę poza obszarem obowiązywania niniejszego dekretu, uważa się za nadwyżkę zysku, podległą podatkowi, czysty zysk, uzyskany z tutejszych źródeł w latach wojennych, o ile on przekracza 10.000 mk., względnie 15.000 kor.

Art. 7.

Przy innych osobach prawnych i osobach fizycznych przedmiot podatku stanowi czysty zysk względnie dochód, osiągnięty przez podatnika ze wszystkich źródeł w latach wojennych od 1 sierpnia 1914 r. do końca roku 1918 w wysokości, jaka przewyższa normalny zysk, względnie dochód z tych źródeł w roku 1913, lub na żądanie podatnika przeciętny czysty zysk, względnie dochód z ostatnich trzech lat pokojowych.

Co do źródeł dochodu, które powstały dopiero w latach wojennych, podległą podatkowi nadwyżkę zysku, względnie dochodu ponad normalny zysk, względnie dochód, ustali się przez oszacowanie.

Art. 8.

Za źródła dochodu uważa się w szczególności budynki, grunta, przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz wszelkiego rodzaju inne na zysk obliczone przedsiębiorstwa i zatrudnienia, zajęcia zawodowe, pobory ze stosunku najmu pracy, kapitały, papiery wartościowe, wierzytelności wreszcie prawa do rent i innych powrotnych użytków lub świadczeń.

Art. 9.

Przy spadkach wakujących uważa się za nadwyżkę dochodu, podległą podatkowi, tylko tę kwotę, jaka przewyższa osiągnięty z majątku spadkowego czysty dochód w roku 1913.

Uwolnienia od podatku.

Art. 10.

Od podatku od zysków wojennych są uwolnione:

1) dochody z nieruchomości, będących własnością państwa, miast lub gmin, oraz z wszelkich przedsiębiorstw, które państwo, miasto lub gmina prowadzi na podstawie swych państwowych, miejskich względnie gminnych praw zwierzchniczych, lub w celach publicznej administracji;

2) dochody z prowadzonych przez osoby fizyczne lub prawne przedsiębiorstw oraz z innych źródeł dochodu, skierowanych ku popieraniu dobroczynnych lub ogólnie pożytecznych celów w tym stosunku, w jakim dochody te są rzeczywiście na te cele obrane;

3) zyski towarzystw, obowiązanych do publicznego składania rachunków, jeżeli nadwyżka zysku nie przewyższa kwoty 10.000 mk., względnie 15.000 kor. rocznie;

4) wszystkie inne dochody, jeżeli nadwyżkę dochodu stanowią wyłącznie podwyższone pobory z tytułu płac funkcjonarjuszy państwowych lub poborów zaopatrzenia dla nich lub ich rodzin, takich samych poborów, wypłacanych przez niepaństwowe związki o charakterze publiczno-

prawnym w ogólności, wreszcie z tytułu najmu pracy innego rodzaju, o ile te ostatnie nadwyżki nie przekraczają w poszczególnym wypadku 8.000 mk. względnie 12.000 kor. rocznie; we wszystkich innych wypadkach, jeżeli nadwyżka dochodu ze wszystkich innych źródeł dochodu podatnika nie przekracza kwoty 4.000 mk., względnie 6.000 kor. rocznie.

Podstawy opodatkowania.

Art. 11.

Przy towarzystwach sprawozdawczych uważa się za zysk kwotę ustaloną lub ustalić się mającą na podstawie przedłożonych przez te towarzystwa rocznych sprawozdań i bilansów dla wymiaru podatku od handlu i przemysłu, pobieranego od tych towarzystw w formie procentowego podatku od zysku wedle przepisów, dla wymiaru tego ostatniego podatku obowiązujących.

Art. 12.

Przy wszystkich innych podmiotach podatku uważa się za czysty dochód sumę wszystkich w pieniądzach lub w wartości pieniężnej rzeczywiście osiągniętych rocznych przychodów ze wszystkich podległych podatkowi poszczególnych źródeł dochodu podatnika po potrąceniu wszelkich wydatków na osiągnięcie, zabezpieczenie i utrzymanie tych przychodów tudzież odpowiednich wydatków na amortyzację kapitału inwestycyjnego, wreszcie zapłaconych i przez podatnika wiarogodnie udowodnionych wszelkiego rodzaju premji asekuracyjnych za wszelkie rodzaje ubezpieczeń od szkód oraz za ubezpieczenie podatnika i jego rodziny na wypadek śmierci lub dożywocia, te ostatnie jednak tylko do wysokości 500 mk., względnie 750 kor. rocznie na osobę, dalej podatków i innych danin publicznych z wyłączeniem podatku od zysków wojennych oraz odsetek od długów, ciążących na tych źródłach dochodu a pozostających pod względem gospodarczym w związku z przychodami.

Art. 13.

Oprócz tego od dochodu, podległego podatkowi, można potrącić także wszelkie ciążące na źródłach dochodu zobowiązania, oparte na szczególnych tytułach prawnych i zmniejszające trwale dochód, jednak tylko wtedy, jeżeli je podatnik wiarogodnie wykaże.

Art. 14.

Nadzwyczajnych jednorazowych przychodów, np. z wygranych losowych i loteryjnych, ze spadków z ubezpieczeń kapitałów życiowych, darowizn z podobnych bezpłatnych datków i t. p., nie należy uwzględnić przy ustaleniu nadwyżki dochodu, podległej podatkowi.

Art. 15.

Zyski ze sprzedaży przedmiotów majątkowych należy tylko wtedy uwzględnić przy ustaleniu nadwyżki dochodu podległej podatkowi, gdy sprzedaż nastąpiła w wykonywaniu zajęcia zawodowego lub interesu spekulacyjnego.

Art. 16.

Przy ustaleniu dochodu normalnego dla obliczenia podległej podatkowi nadwyżki dochodu należy postąpić w myśl przepisów art. 11—15 niniejszego dekretu.

Art. 17.

Podległą podatkowi nadwyżkę zysku, względnie czystego dochodu, łącznie ze wszystkich źródeł dochodu podatnika należy za każdy rok wojenny z osobna ustalić i opodatkować.

Art. 18.

Jeżeli wskutek powstania lub zgaśnięcia obowiązku podatkowego w ciągu roku wojennego dochód nie obejmuje czasokresu jednego roku, należy osiągniętą w tym krótszym czasie nadwyżkę czystego zysku względnie dochodu obliczyć proporcjonalnie na cały rok i z przypadającego od tej nadwyżki rocznego podatku wymierzyć tylko tę część, jaka wypadnie stosunkowo za ten krótszy czas.

Art. 19.

Jeżeli w jednym z lat wojennych okaże się dowodnie strata z jakiegoś źródła dochodu, można ją potrącić od czystego zysku względnie dochodu, osiągniętego z tego samego źródła w innym roku wojennym.

Stopa podatku.

Art. 20.

Podatek od zysków wojennych wynosi przy tutejszo-krajowych towarzystwach sprawozdawczych od podlegającej podatkowi nadwyżki zysku, wynoszącej:

do 10% kapitału zakładowego — 10% tej nadwyżk

od dalszych zaczętych lub pełnych

5% kapitału zakładowego — 20% tej nadwyżk
5% „ „ „ 30% „ „
5% „ „ „ 40% „ „
5% „ „ „ 50% „ „

od nadwyżek zysku ponad

30% kapitału zakładowego — 60% tej nadwyżki

Jeżeli jednak wymierzony według tych stawek podatek wyniósłby więcej niż podatek przypadający od takiej samej nadwyżki zysku przy towarzystwach zagranicznych (art. 21), należy wymierzyć podatek tylko w tej niższej kwocie.

Art. 21.

Przy towarzystwach zagranicznych tu opodatkowanych wynosi podatek od nadwyżki zysku: do 10.000 mk. wzgl. 15.000k or. — 10% tej nadwyżki

od dalszych zaczętych lub pełnych

10.000 mk.	wzgl.	15.000 kor. —	15%	tej nadwyżki
20.000 „	„	30.000 „	25% „	„
20.000 „	„	30.000 „	35% „	„
20.000 „	„	30,000 „	45% „	„
20.000 „	„	30.000 „	55% „	„

od nadwyżek zysku ponad

100.000 mk. wzgl. 150.000 kor.—65% tej nadwyżki.

Art. 22.

Przy wszystkich innych podmiotach podatku wynosi podatek od zysków wojennych: od podlegającej podatkowi nadwyżki dochodu

10.000 mk. wzgl. 15.000 kor.— 5% tej nadwyżki

od dalszych zaczętych lub pełnych

10.000 mk.	wzgl.	15.000 kor.—	10%	tej nadwyżki
20.000 „	„	30.000 „	15% „	„
20.000 „	„	30.000 „	20% „	„
20.000 „	„	30.000 „	25% „	„
20.000 „	„	30.000 „	30% „	„
100.000 „	„	150.000 „	35% „	„
100.000 „	„	150.000 „	40% „	„
100.000 „	„	150.000 „	45% „	„
100.000 „	„	150.000 „	50% „	„
200.000 „	„	300.000 „	55% „	„
300.000 „	„	450.000 „	60% „	„

od nadwyżki dochodu ponad

1.000.000mk. wzgl. 1.500.000 kor.—70% tej nadwyż.

Art. 23.

Podatek od zysków wojennych należy tylko w tej wysokości wymierzyć, aby z podległej podatkowi nadwyżki zysku względnie dochodu po potrąceniu podatku od zysków wojennych nie pozostało mniej niż 10.000 mk. względnie 15.000 kor. przy towarzystwach sprawozdawczych, a 4.000 mk. względnie 6,000 kor. przy wszystkich innych podmiotach podatku.

Art. 24.

Jeżeli podległa podatkowi nadwyżka dochodu osób fizycznych pochodzi w całości lub w części z dostaw dla wojska lub też z pośrednictwa przy tych dostawach lub innych podobnych przedsiębiorstwach, będących w związku z gospodarką wojenną, należy przypadający według art. 22 podatek względnie jego stosunkową część podwyższyć o 20%.

Miejsce opodatkowania i organa wymiarowe.

Art. 25.

Wymiar i pobór podatku od zysków wojennych odbywa się co do wszystkich podatników za wyjątkiem towarzystw sprawozdawczych w tym okręgu wymiarowym, w którym obowiązany do opłacania tego podatku ma swoją główną siedzibę względnie swoje zwyczajne miejsce zamieszkania lub w braku tegoż miejsca swego stałego pobytu.

Jeżeli w tym względzie wchodzi w rachubę kilka okręgów wymiarowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajdują się podległe podatkowi źródła dochodu.

Jeżeli źródła dochodu znajdują się w kilku okręgach wymiarowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajduje się większa część lub też główne źródło dochodu.

Postanowienie drugiego i trzeciego ustępu stosuje się także w tym wypadku, jeżeli obowiązany do opłacania podatku ma swą siedzibę względnie swoje miejsce zamieszkania poza obszarem obowiązywania niniejszego dekretu.

Art. 26.

Ustalenie podległego podatkowi zysku przy wszystkich towarzystwach sprawozdawczych i wymiar podatku dla tych towarzystw uskutecznia wydelegowana do tego przez Ministerstwo Skarbu władza skarbowa 1 instancji, zaś dla oszacowania zysku względnie dochodu i wymiar podatku dla wszystkich innych podmiotów podatku tworzą się dla każdego okręgu wymiarowego okręgowe komisje podatku od zysków wojennych, składające się z urzędnika skarbowego, wyznaczonego przez władzę skarbową 1 instancji jako przewodniczącego i z pewnej przez Ministerstwo Skarbu oznaczonej ilości członków.

Art. 27.

Połowę członków komisji wybierają w okręgach wymiarowych ziemskich sejmiki powiatowe w okręgach wymiarowych miejskich Warszawskim Łódzkim i Lubelskim rady miejskie z pośród osób do opłaty tego podatku obowiązanych, przyczem mają zawsze uważać na to, aby istniejące w każdym powiecie wymiarowym główne kategorje dochodu o ile możności były równomiernie zastąpione.

Resztę członków mianuje władza skarbowa 1 instancji. Jeżeli przepisany w pierwszym ustępie wybór członków komisji nie dojdzie do skutku wówczas władza skarbowa 1 instancji mianuje także tych członków.

Art. 28.

Dla przewodniczącego i każdego członka komisji wyznacza się w ten sam sposób zastępcę na wypadek czasowej przeszkody lub też ustąpienia członka komisji.

Regilamin dla komisji wyda Ministerstwo Skarbu.

Art. 29.

Do rozstrzygania w sposób ostateczny odwołań, wniesionych przeciw dokonywanym przez okręgowe komisje wymiarom podatku, ustanowi się komisję apelacyjną przy Ministerstwie Skarbu.

Odwołania przeciw wymiarom podatku dla towarzystw sprawozdawczych rozstrzyga ostatecznie Ministerstwo Skarbu.

Art. 30.

Komisja apelacyjna składa się z urzędnika skarbowego, wyznaczonego przez Ministerstwo Skarbu jako przewodniczącego, i z pewnej przez to Ministerstwo oznaczonej i mianowanej ilości członków. Połowę członków komisji mianuje Ministerstwo Skarbu z pośród osób, zaproponowanych przez organizacje zawodowe.

Dla przewodniczącego i dla każdego członka komisji wyznacza się w ten sam sposób zastępcę.

Regulamin dla komisji apelacyjnej wyda Ministerstwo Skarbu.

Postępowanie.

Art. 31.

Kto w latach wojennych 1914 do włącznie 1918 osiągnął dochód podlegający w myśl postanowień niniejszego dekretu podatkowi od zysków wojennych, jest obowiązany złożyć u władzy skarbowej 1 instancji w terminie, przez tę władzę w publicznem obwieszczeniu wyznaczyć się mającym, zeznanie swego dochodu na przepisanym formularzu na każdy rok wojenny osobno.

W tym samym terminie mają towarzystwa sprawozdawcze złożyć u właściwej władzy skarbowej 1 instancji sprawozdania roczne i bilansy za wymienione wyżej lata wojenne.

Na żądanie władzy skarbowej 1 instancji jest nadto każdy obowiązany do złożenia takiego zeznania w wyznaczonym mu terminie.

Art. 32.

Jeżeli obowiązany do złożenia zeznania dochodu nie uczyni tego w wyznaczonym w publicznem obwieszczeniu terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia, może niezależnie od innych następstw prawnych nastąpić oszacowanie dochodu, podległego podatkowi i wymiar podatku z urzędu na podstawie danych, któremi organ wymiarowy rozporządza.

Taki wymiar podatku musi jednak poprzedzić wystosowane do podatnika z wyraźnem wskazaniem na ten skutek prawny indywidualne wezwanie do złożenia zeznania w przeciągu przynajmniej 8-mio dniowego terminu.

Art. 33.

Takie same wezwanie należy wystosować, skoro z całego ekonomicznego położenia podatnika i wysokości jego wydatków domowych i osobistych należy przypuszczać, że podatnik posiada dochód ze źródeł władzy nie znanych.

W tych wypadkach należy przyjąć, że ogólny dochód podatnika w czasie miarodajnym nie był mniejszy od jego wydatków domowych i osobistych.

Art. 34.

Władza skarbowa 1 instancji ma złożone przez podatników w terminie zeznania dochodu sprawdzić i w razie potrzeby uzupełnić lub sprostować.

W tym celu ma władza skarbowa prawo przesłuchać podatnika celem uzyskania potrzebnych wyjaśnień, jakoteż rzeczoznawców i innych zaufania godnych osób jako świadków lub informatorów.

Na żądanie władzy skarbowej rzeczoznawcy i świadkowie mają swoje zeznania sądownie zaprzysiądz.

Co do podatników, którzy prowadzą prawidłowo książki handlowe lub gospodarcze, władza skarbowa może także zarządzić przedłożenie i zbadanie tych ksiąg.

Władza skarbowa 1 instancji przeprowadza także dochodzenia celem zebrania danych, potrzebnych do oszacowania dochodu i wymiaru podatku, co do podatników, którzy nie złożyli zeznań.

Art. 35.

Publiczne władze i urzędy oraz wszystkie organa, pełniące funkcje publiczne, obowiązane są do udzielania pomocy prawnej na żądanie organów wymiarowych.

Zakłady kredytowe, banki oraz inne przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe winny dozwalać wglądu we wszystkie księgi, akta i dokumenty, tyczące się stosunków majątkowych i dochodowych podatnika, i udzielać odpisów z nich lub piśmiennych wyjaśnień.

Zarzuty osób i instytucji wymienionych w obu poprzedzających ustępach rozstrzyga Ministerstwo Skarbu.

Art. 36.

Co do praw świadków lub rzeczoznawców do uchylania się od zeznania są miarodajne przepisy procedury cywilnej.

Art. 37.

Władza skarbowa 1 instancji po przeprowadzeniu postępowania przygotowawczego przesyła sprawdzone zeznania wraz z dochodzeniami i wnioskami co do obowiązku podatkowego tudzież co do wysokości podległego podatkowi dochodu i stawki podatkowej przewodniczącemu komisji, który po ich zbadaniu i ewentualnem dalszem sprostowaniu zeznań przedkłada je komisji.

Art. 38.

Komisje okręgowe są powołane:

1) do uchwalenia obowiązku podatkowego,

2) do oszacowania nadwyżki dochodu, podległej opodatkowaniu' i wymierzenia stawki podatkowej,

3) do wydawania opinji co do wniesionych przeciw wymiarowi podatku odwołań.

Nakaz płatniczy.

Art. 39.

Władza skarbowa 1 instancji zawiadomi podatnika o kwocie zapłacić się mającego przezeń podatku od zysków wojennych z lat wojennych za pomocą nakazu płatniczego, który ma zawierać także kwotę oszacowanej nadwyżki zysku względnie dochodu, podległej podatkowi i sposób jej obliczenia, nadto pouczenie o środkach prawnych i terminach zapłaty podatku.

Odwołanie.

Art. 40.

Przeciw wymiarowi podatku przysługuje tak podatnikowi, jakoteż przy wymiarach przez komisję przewodniczącemu komisji prawo odwołania się do komisji apelacyjnej, zaś przy towarzystwach sprawozdawczych — do Ministerstwa Skarbu. Odwołanie nie ma mocy wstrzymującej co do zapłacenia wymierzonego podatku i co do środków, zmierzających do jego zabezpieczenia i ściągnięcia.

Termin do wniesienia odwołania wynosi 4 tygodnie i rozpoczyna się dla podatnika od następnego dnia po doręczeniu nakazu płatniczego, a dla przewodniczącego komisji do dnia powzięcia uchwały.

Odwołanie składa się u właściwej władzy skarbowej 1 instancji.

Art. 41.

Jeżeli przewodniczący wniesie odwołanie ma, podając powody, zawiadomić równocześnie podatnika, którego wymiar jest odwołaniem zaczepiony.

Podatnik ma prawo wnieść w przeciągu 14 dni wolną od stempla odpowiedź do władzy skarbowej 1 instancji.

Art. 42.

Jeżeli po uskutecznionym wymiarze podatku wyjdą na jaw nowe okoliczności, wobec których wymiar okaże się za niski, może nastąpić sprostowanie wymiaru podatku w drodze przepisanego postępowania.

Art. 43.

Osiągnięte w latach wojennych zyski względnie dochody, których jednak z powodu nieukończonego jeszcze obrachunku lub z innych powodów dotychczas do obrachunku nie włączono, należy w ciągu 4 tygodni po upływie tego roku, w którym to włączenie nastąpi, zeznać u właściwej władzy skarbowej 1 instancji, celem dodatkowego wciągnięcia ich do ostatnich miarodajnych podstaw wymiaru podatku od zysków wojennych.

Terminy płatności.

Art. 44.

Wymierzony za wszystkie lata wojenne podatek od zysków wojennych ma być zapłacony w kasie skarbowej w trzech półrocznych ratach z których pierwsza płatną jest w 30 dni po doręczeniu nakazu płatniczego, zaś druga i trzecia rata w pół roku po terminie zapłaty raty poprzedniej.

Jeżeli zapłata raty podatku nie nastąpi w ciągu 14 dni po terminie płatności, będzie się pobierało, począwszy od terminu płatności, odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie. Miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 45.

Jeżeli zachodzą uzasadnione powody niemożności zapłacenia podatku w wyznaczonym wyżej terminie, Ministerstwo Skarbu może, na prośbę podatnika w razie, jeżeli wymierzony podatek jest odpowiednio na jego majątku zabezpieczony, zezwolić na przedłużenie terminu zapłaty podatku do dwóch lat od terminu płatności pierwszej raty podatku.

Art. 46.

Ministerstwo Skarbu ma prawo:

1) udzielać zwolnienia od podatku ze względów na prawo międzynarodowe lub celem uniknięcia podwójnego opodatkowania przez więcej państw;

2) zniżać lub darowywać wymierzony podatek.

Postanowienia karne.

Ukrócenie podatku.

Art. 47.

Kto świadomie, w zamiarze uchylenia siebie lub osoby, którą zastępuje, od ustawowego świadczenia podatkowego składa nieprawdziwe lub niezupełne zeznania dochodu, zdolne udaremnić lub ukrócić wymiar ustawowego podatku, będzie karany grzywną do trzydziestrokrotnej wysokości tej kwoty o którą podatek ukrócono lub narażono na ukrócenie, lub aresztem do czterech miesięcy. Obok grzywny można orzec i areszt w powyższym wymiarze.

Zamiast kar powyższych nakłada się tylko grzywnę do pięciokrotnej kwoty ukróconego lub na ukrócenie narażonego podatku, jeżeli z okoliczności można powziąć, że nieprawdziwe lub niezupełne zeznanie dochodu złożono wprawdzie świadomie, lecz nie z zamiarem ukrócenia podatku. W każdym razie należy oprócz kary zapłacić dodatkowo ukróconą kwotę podatku.

Zatajenie podatku.

Art. 48.

Kto świadomie w zamiarze zatajenia przedmiotu podatkowego zaniecha złożyć w terminie zeznanie dochodu — będzie ukarany niezawiśle od dodatkowej zapłaty ukróconego podatku grzywną do dwudziestokrotnej wysokości tej kwoty, o którą podatek ukrócono lub narażono na ukrócenie, lub aresztem do dwu miesięcy.

Obok grzywny można orzec i areszt w powyższym wymiarze.

Jeżeli zaś zaniedbanie złożenia zeznania nastąpiło wprawdzie świadomie, lecz nie w zamiarze zatajenia przedmiotu podatkowego, będzie winny tego zaniedbania ukarany tylko grzywną do trzykrotnej wysokości tej kwoty, o którą podatek ukrócono lub narażono na ukrócenie.

Ustanie karygodności.

Art. 49.

Karygodność czynów określonych w art. 47 i 48 ustaje, jeżeli winny swoje zeznanie dochodu sprostuje lub uzupełni, względnie je złoży u właściwej władzy skarbowej zanim otrzyma wezwanie jako obwiniony lub uwiadomienie, że przeciw niemu wpłynęło doniesienie.

Inne czyny karygodne.

Art. 50.

Kto jako rzeczoznawca, świadek lub jakikolwiek informator przed władzą skarbową lub w świadectwie, przeznaczonem do użytku tej władzy, świadomie składa nieprawdziwe oświadczenie w zamiarze, aby wymiar podatku lub kary udaremnić lub mylny wymiar podatku spowodować, ulegnie karze aresztu od jednego do trzech miesięcy lub grzywnie od 500 mk. względnie 750 kor. do 10.000 mk. względnie 15.000 kor.

Powyższą grzywnę można orzec obok kary aresztu. Kto popełnia wymieniony w pierwszym ustępie czyn wprawdzie świadomie, lecz bez zamiaru tam określonego, podlega grzywnie od 500 mk. względnie 750 kor. do 5.000 mk. względnie 7.500 kor.

Art. 51.

Kto jako publiczny urzędnik, funkcjonarjusz, członek komisji, świadek, informator lub rzeczoznawca wyjawia bez uprawnienia stosunki majątkowe, dochodowe lub familijne, o których powziął wiadomość przy sposobności udziału w postępowaniu podatkowem, ulegnie karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywnie do 10.000 mk. względnie 15.000 kor.

Ściganie następuje tylko na wniosek władzy skarbowej, członka komisji lub osoby zainteresowanej.

Art. 52.

Kto oprócz powyższych przypadków narusza jakie przepisy niniejszego dekretu lub zarządzenia, wydanego na jego podstawie, będzie ukarany, o ile czyn nie podpada pod surowsze przepisy prawne, grzywną do 10.000 mk. względnie 15.000 kor. Grzywny te mogą być powtarzane.

Postępowanie.

Art. 53.

Do ścigania i karania wykroczeń przeciw postanowieniom karnym niniejszego dekretu są powołane właściwe władze skarbowe 1 instancji z wyjątkiem czynów, określonych w art. 50 i 51, których karanie należy do sądów.

Orzeczona przez władzę skarbową kara aresztu może być wykonana dopiero po zatwierdzeniu orzeczenia przez Ministerstwo Skarbu lub inną instancję skarbową, przez Ministerstwo do tego wydelegowaną.

Art. 54.

Grzywny, których nie można ściągnąć, zamienia się na areszt, przytem liczy się za każde 10 do 50 mk. względnie 15 do 75 kor. jeden dzień aresztu. Areszt w miejsce grzywny nie może przenosić czterech miesięcy.

Art. 55.

Przeciw każdemu orzeczeniu karnemu władzy skarbowej 1 instancji można w ciągu czterech tygodni, a w wypadkach art. 52 w ciągu 8 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu orzeczenia karnego wnieść rekurs do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem tej władzy, która wydała orzeczenie karne.

Art. 56.

Wykonanie orzeczeń karnych należy odroczyć aż do rozstrzygnięcia rekursu, jednak władza skarbowa 1 instancji może spowodować zabezpieczenie nałożonej kary pieniężnej na majątku obwinionego zaraz po wydaniu orzeczenia karnego.

Ogólne postanowienia.

Zabezpieczenie podatku.

Art. 57.

Jeżeli po ogłoszeniu niniejszego dekretu władza skarbowa uzna, że ściągnięcie podatku od zysków wojennych co do niektórych podmiotów podatkowych nie jest dostatecznie zapewnione, może jeszcze przed wymiarem tego podatku za pomocą natychmiast wykonalnego nakazu zażądać od podatników odpowiedniego zabezpieczenia do wysokości kwoty podatku, wymierzyć się mającego za wszystkie lata wojenne, względnie, jeżeli podatnik takiego zabezpieczenia nie złoży natychmiast lub jeśli złożone zabezpieczenie nie wydaje się władzy skarbowej dostatecznem, zarządzić w drodze administracyjnej względnie spowodować przez właściwy sąd zabezpieczenie powyższej kwoty aż do zapłacenia podatku na majątku ruchomym lub nieruchomym podatnika.

Art. 58.

Jeżeli cyfrowe ustalenie podległego podatkowi zysku względnie dochodu w myśl postano-

wień niniejszego dekretu celem obliczenia wysokości zabezpieczyć się mającej kwoty podatku jest na razie z jakiegokolwiek powodu niemożliwe, oszacuje władza skarbowa nadwyżkę zysku lub dochodu prowizorycznie, ewentualnie w przypuszczalnej wysokości przez przesłuchanie dwóch rzeczoznawców.

Art. 59.

Na wniosek władzy skarbowej właściwy sąd jest obowiązany określone w art. 57 zabezpieczenie natychmiast zarządzić.

Art. 60.

Przeciw zarządzonemu zabezpieczeniu jakoteż przeciw wnioskowi władzy skarbowej na sądowe zabezpieczenie podatku można wnieść sprzeciw do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem właściwej władzy skarbowej 1 instancji.

Art. 61.

Po ogłoszeniu niniejszego dekretu towarzystwa mogą przypadające za lata wojenne dywidendy, tantjemy i wszelkie inne zyski tylko w tym wypadku rozdzielać i wypłacać, jeżeli podatek od zysków wojennych będzie wymierzony i zapłacony względnie w myśl postanowień art. 57 niniejszego dekretu odpowiednio zabezpieczony lub zarezerwowany.

Art. 62.

Przed wymiarem i zapłaceniem podatku od zysków wojennych dobrowolne rozwiązanie towarzystwa może nastąpić tylko za zezwoleniem władzy skarbowej 1 instancji, która zezwolenie to w każdym razie udzieli, jeżeli zapłacenie podatku od zysków wojennych będzie odpowiednio ubezpieczone (art. 57).

Przeciw odmówieniu powyższego zezwolenia można wnieść w ciągu 8 dni rekurs do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem właściwej władzy skarbowej 1 instancji.

Art. 63.

Przy przeniesieniu przedsiębiorstwa lub innego źródła dochodu po ogłoszeniu niniejszego dekretu na inne osoby fizyczne lub prawne, odpowiada nowonabywca za podatek od zysków wojennych. wymierzyć się mający poprzednikowi, do wysokości wartości przeniesionego przedmiotu tylko w tym wypadku, jeżeli przez to przeniesienie ściągnięcie wymierzonego podatku od poprzednika okaże się niemożliwem.

Art. 64.

Członkowie zarządu, osobiście odpowiedzialni spólnicy i kierownicy towarzystwa, przy zagranicznych towarzystwach reprezentanci i odpowiedzialni kierownicy tutejszokrajowych zakładów tych towarzystw są solidarnie odpowiedzialni za szkodę, jaką Skarb Państwa poniesie z powodu niewypełnienia przez nich przepisów niniejszego dekretu co do zabezpieczenia ściągnięcia podatku od zysków wojennych.

Art. 65.

Jeżeli wymienione wyżej osoby działają świadomie wbrew postanowieniom niniejszego dekretu z tym zamiarem, aby ściągnięcie podatku od zysków wojennych uniemożliwić lub utrudnić, podlegają grzywnie do wysokości 50.000 mk. względnie 75.000 kor.

Jeżeli z okoliczności można powziąć, że naruszenie postanowień niniejszego dekretu nastąpiło wprawdzie świadomie, lecz nie w określonym w pierwszym ustępie zamiarze, nałożyć należy grzywnę do wysokości 20.000 mk. względnie 30.000 kor.

Postanowienia końcowe.

Art. 66.

Niniejszy dekret nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia w Dzienniku Praw.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy w przedmiocie wymiaru podatku od zysków wojennych.

Kwoty, wymierzone i zapłacone tytułem tego podatku za lata 1917 i 1918, jak wogóle wszystkie wyraźnie tytułem podatku od zysków wojennych tak na rzecz administracji państwowej jak i autonomicznej pobrane i wykazane kwoty będą przy wymiarze podatku od zysków wojennych na podstawie niniejszego dekretu uwzględnione i potrącone.

Art. 67.

Ministerstwo Skarbu może moc obowiązującą tego dekretu rozciągnąć także na zyski względnie dochody, osiągnięte po roku 1918.

Art. 68.

Przepisy wykonawcze do niniejszego dekretu wyda Minister Skarbu.

Dan w Warszawie, dn. 5 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent ministrów:
I. J. Paderewski

Minister Skarbu:
Dr. Englich

(Dz. Pr. № 12 z dnia 6 lutego 1919 r. poz. 136).

63.

Komunikat Ministerstwa Skarbu

w sprawie podatku od zysków wojennych.

Potrzeba zasilenia Skarbu Państwa nowemi wpływami pieniężnemi dla uzyskania środków na pokrycie stale wzrastających wydatków Państwa, oraz wzgląd na jednomyślną opinję społeczeństwa, domagającą się opodatkowania nadzwyczajnych zysków lub dochodów, osiągniętych w latach wojennych, skłoniły Rząd do wprowadzenia Dekretem Naczelnika Państwa podatku od zysków wojennych. Wprowadzenie tego podatku przedstawia się, bez potrzeby bliższego uzasadnienia, jako najbardziej usprawiedliwione, gdyż słuszność wymaga, aby ci, którzy wskutek wojny osiągnęli nadzwyczajne zyski lub dochody, przyczyniali się

w odpowiednio wyższym stosunku, niż inni współobywatele, do pokrycia wzmożonych wskutek wojny potrzeb Państwa.

Podstawę wymiaru tego podatku, któremu podlegają wszystkie osoby fizyczne i prawne, stanowią tylko nadwyżki zysków lub dochodów, osiągniętych w latach wojennych od pierwszego sierpnia 1914 r. do końca roku 1918, o ile przekraczają przeciętny normalny zysk lub dochód z lat pokojowych i to dopiero wtedy, jeżeli przy towarzystwach sprawozdawczych ta nadwyżka zysku przekracza 10,000 mk., względnie 15.000 kor., zaś przy innych podmiotach podatku, jeżeli nadwyżka dochodu wynosi ponad 4,000 mk. (6,000 koron).

Podatkiem od zysków wojennych będą zatem obłożone przeważnie tylko zyski oraz dochody wyższe z pominięciem małych.

Stawka podatku od tutejszo-krajowych towarzystw sprawozdawczych jest zastosowana do wysokości nadwyżki zysku, wyrażonej w stosunku procentowym do kapitału zakładowego, i wynosi od 10% do 60% tej nadwyżki zysku, przyczem jednak tę nadwyżkę opodatkowuje się stopniowo, tak, iż pełnych 60% wymierza się dopiero od części nadwyżki, przenoszącej 30% kapitału zakładowego.

Dla wymiaru podatku przy zagranicznych towarzystwach sprawozdawczych i wszystkich innych podmiotach podatku miarodajną jest absolutna wysokość nadwyżki zysku lub dochodu wedle skali postępowej, która wynosi dla zagranicznych towarzystw od 15 do 65%, a dla innych podmiotów podatku od 5 do 70% nadwyżki zysku lub dochodu, opodatkowanej również stopniowo, tak, że najwyższy podatek pobiera się dopiero od nadwyżki zysku ponad 100,000 mk. (150.000 kor.), względnie od nadwyżki dochodu ponad 1,000,000 mk. (1,500,000 kor.).

Wymiar podatku dla towarzystw sprawozdawczych uskutecznia wydelegowana przez Ministerstwo Skarbu władza skarbowa 1 instancji, zaś dla innych podmiotów podatku okręgowe Komisje, złożone w połowie z wybranych a w połowie z mianowanych członków.

Opłaty skarbowe.

64.

Dekret

w przedmiocie przepisów tymczasowych o wywłaszczeniu przymusowem na użytek dróg żelaznych i innych dróg komunikacyjnych lądowych i wodnych oraz wszelkich urządzeń użyteczności publicznej.

Art. 34.

Całe postępowanie w sprawach wywłaszczenia przymusowego, oraz zajęcia czasowego gruntów lub materyałów wolne jest od opłat stemplowych na rzecz skarbu. Jednakże przy aktach nabycia ostatecznego oraz przy załatwieniach hipotecznych wszelkiego rodzaju opłaty, należne w myśl odpowiednich przepisów prawa, będą pobierane na zasadach ogólnych.

Art. 36.

Dekret niniejszy zyskuje moc obowiązującą, z chwilą ogłoszenia w Dzienniku Praw, na obszarach Ziem Polskich b. zaboru rosyjskiego.

(Dz. Pr. № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 162).

65.

Obwieszczenie

Ministerstwa Skarbu, zawierające opis polskich marek stemplowych.

Wartość Mk.	fen.	Kor.	hal.	Rozmiar	Barwa	Rysunek
—	10	—	—	35 × 17 m/m.	fioletowa	Orzeł polski w tarczy, otoczonej z obydwóch stron snopkami. U dołu tarczy 2 sześciokąty z oznaczeniem wartości. Rysunek powyższy zajmuje około ²/₃ wielkości całej marki. Zakończeniem jest tło kreskowane z napisem: „Opłata skarbowa“.
—	20	—	—		pąsowa	
—	40	—	—		brązowa	
—	50	—	—		ciemno-ziel.	
—	—	—	10		ciemno-żółta	
—	—	—	16		trawiasta	
—	—	—	20		szara	
—	—	—	34		niebieska	

Mk.	fen.	Kor.	hal.	Rozmiar	Kontur	Tło	Rysunek
1	—	1	—	35 × 27 m/m.	niebies.	brązowe	Orzeł polski w tarczy ozdobnej, której środkową część stanowi czworokąt ze ściętemi narożnikami. Nad tarczą gwiazda pięcioramienna, po bokach której są umieszczone owale z wartością. Dolną część marki stanowi tło kreskowane z napisem: „Opłata skarbowa“.
3	—	3	—		ciemno-zielony	jasno-zielone	
5	—	5	—		pomarańczowy	jasno-niebieskie	
10	—	10	—		fioletowy	cieliste	
20	—	20	—		ceglasty	szaro-niebieskie	
50	—	50	—		ciemno-niebieski	różowe	

Warszawa, dn. 24 lutego 1919 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Byrka.*

Monopol spirytusowy.

66.

Rozporządzenie

celem ustanowienia cen odbioru i sprzedaży spirytusu, oraz cen wyrobów spirytusowych w sprzedaży detalicznej na obszarze b. Królestwa Polskiego Kongresowego.

Dyrekcja Monopolu Spirytusowego ustanawia następujące ceny odbioru i sprzedaży spirytusu i ceny detalicznej sprzedaży wyrobów spirytusowych:

I. Ceny odbioru spirytusu od producentów:

§ 1.

Całą ilość wyprodukowanego spirytusu w kampanji 1918/19 r. po wyjściu okupantów Dyrekcja Monopolu Spirytusowego nabywa na rzecz Skarbu Polskiego: a) surówkę i niższe gatunki rektyfikatu po cenie kosztów produkcji, lecz nie wyżej 4 mk. 50 fen. za jeden 100° litr alkoholu, b) rektyfikat czysty po cenie kosztów produkcji, lecz nie wyżej 5 mk. za jeden 100° litr alkoholu. Opłata za oczyszczanie odpowiadać ma kosztom oczyszczania, lecz nie wyżej 50 fenigów za litr 100° rektyfikatu.

§ 2.

Producenci obowiązani dostarczyć w swoich naczyniach spirytus do miejsc, wskazywanych przez Dyrekcję Monopolu. Należność otrzymują za taką ilość spirytusu, jaka będzie odebrana w miejscach dostawy, a oprócz tego wynagrodzenie za przewóz według umowy.

I. Ceny sprzedażne, po jakich nabywcy otrzymają spirytus od Dyrekcji Monopolu Spirytusowego — za jeden 100° litr alkoholu.

A. Spirytusu oczyszczonego:

§ 1.

Do celów wojskowych po 10 mk.

§ 2.

Do celów leczniczych szpitalom i ambulatorjom, a także do celów naukowych po 15 mk.

§ 3.

Do celów leczniczych: lekarzom, aptekom i zakładom, wyrabiającym preparaty farmaceutyczne, a także do celów technicznych, chemicznych i innych, do których nie nadaje się spirytus skażony, po 20 mk.

§ 4.

Do rozlewni na wyrób 90° spirytusu i wódki na 45° po 30 mk.

§ 5.

Dla likierni na wyrób wódek po 30 mk.

B. Spirytusu nieoczyszczonego (surówki).

§ 1.

Do celów wojskowych po 9 mk.

§ 2.

Dla wyrobu octu po 10 mk.

§ 3.

Do celów technicznych, chemicznych i innych, jeżeli nie nadaje się skażony spirytus, po 19 mk.

C. Spirytusu oczyszczonego skażonego.

§ 1.

Do celów leczniczych, dezynfekcyjnych i naukowych, jeżeli nie może być użytą surówka skażona, po 10 mk.

Środki do skażania ma dostarczyć odbiorca.

D. Spirytusu skażonego surowego i rektyfikatu niższych gatunków.

§ 1.

Do celów wojskowych po 9 mk.

§ 2.

Do celów technicznych, chemicznych, dezynfekcyjnych i innych, po 10 mk.

Środki do skażania ma dostarczyć odbiorca.

III. Ceny sprzedaży detalicznej konsumentom:

§ 1.

Spirytusu mocy 90° w naczyniach 0.6 litra nie wyżej 18 mk.

§ 2.

Wódki mocy 45° w naczyniach 0.6 litra nie wyżej 10 mk.

§ 3.

Ceny na wyroby wódczane nie mogą być niżej 10 mk. za 0.6 litra i 5 mk. za 0.3 litra. Sprzedaż wyrobów wódczanych konsumentom nie może być wyższą od ceny, oznaczonej na etykiecie butelki (nie dotyczy to tego zapasu, jaki był na 10 marca 1919 r. oddział IV—§ 2).

W miejscach sprzedaży wyrobów wódczanych mają się znajdować cenniki tych wyrobów, jakie są w sprzedaży.

§ 4.

Wyroby wódczane, koniak, arak i t. p. podlegają 5% opłacie na rzecz Skarbu od ceny sprzedażnej, oznaczonej na etykiecie.

Ceny, wskazane w oddz. II i III niniejszego, obowiązują z dniem 1 marca 1919 r. — nie dotyczy to jednak tej ilości spirytusu, jaką odbiorcy zakupili od Skarbu w czasie pomiędzy 1 marca 1919 r. a dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

IV. Zgłoszenia co do posiadanych zapasów spirytusu, wyrobów wódczanych, koniaku, rumu, araku i t. p.

§ 1.

Osoby, posiadające w dniu 10 marca b. r. zapas jakichkolwiek rodzajów spirytusu (surówki, rektyfikatu wszelkich gatunków, eterów, fuzlów, wyrobów wódczanych, koniaku, araku, rumu i t. p.) winny w ciągu 7 dni od ogłoszenia niniejszego rozporządzenia przedłożyć miejscowym Zarządowi Skarbowemu czy też Inspektorowi Skarbowemu szczegółowy wykaz posiadanego zapasu ze wskazaniem nazwy wyrobu, objętości naczynia i ceny oznaczonej na etykiecie. Odpis tego wykazu ma być wpisany do osobnej książki, zaprowadzonej w tym celu przez właściciela zapasów.

§ 2.

Spirytus i wódki, rozlane w naczynia, podlegają opłacie po 1 mk. od naczynia objętości do 0,6 litra i po 2 mk. od naczynia objętości od 0,6 do 1 litra, a od naczyń objętości ponad 1 litr po 2 mk. od każdego litra (część litra liczy się za 1 litr). Przypadająca należność, stosownie do przedłożonego jak wyżej wykazu, winna być bezzwłocznie wpłacona do Kasy Państwowej, a kwit przedłożony urzędnikowi, który przybędzie do obanderolowania nierozsprzedanych wyrobów. Obanderolowanie ma być dokonanem bezzwłocznie zarządzeniem właściciela zakładu i w obecności tegoż urzędnika. W międzyczasie do przybycia urzędnika sprzedaż wyrobów może być prowadzoną, lecz codziennie wieczorem w książce ilość sprzedanych wyrobów ma być odnotowaną. Sprzedaż ma się odbywać po cenach oznaczonych na etykietach z dodaniem opłaty, wskazanej w § 2 oddziału IV.

§ 3.

Zapasy, nieprzenoszące w sumie 10 litrów, a pozostające w posiadaniu osób nietrudniących się handlem trunkami, zgłoszeniu i opłacie nie ulegają.

§ 4.

Osoby, które nie dopełniły obowiązku zgłoszenia posiadanych zapasów i bezzwłocznego wpłacenia przypadającej od nich należności, podlegają karze pieniężnej w drodze administracyjnej od 50 — 500 mk., które w razie niewypłacalności zamienia się na karę pozbawienia wolności. Znalezione przy rewizji organów skarbowych niezgłoszone zapasy spirytusu i wódek ulegają konfiskacie na rzecz Skarbu (Rozp. Gen. Gub. z dnia 22.I 1916 r. i ustawy z gnia 10.X 1915 r.; Rozp. Nacz. Wodza z dnia 22.IV 1916 r.).

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

Dyrekcja Monopolu Spirytusowego
Dyrektor
(—) *Dr. Nowicki.*

Warszawa, dnia 28 lutego 1919 r.

(Monitor Polski № 50 z dnia 3 marca 1919 r.).

Przepisy celne.

67.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu

z dnia 5 marca 1919 r. w przedmiocie opłaty ceł.

§ 1.

Ustanowiony w § 1 rozporządzenia b. austrjackiego Ministerstwa Skarbu z dnia 18 września 1918 r., Dz. P. P. № 340, na wypadek płacenia cła banknotami zamiast złotem dodatek (agio) podwyższa się aż do odwołania ze 150% na 200%.

§ 2.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 marca 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

(Monitor Polski № 54 z dnia 7 marca 1919 r.)

Przepisy walutowe.

68.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

w pzedmiocie zakazu wwozu znaków pieniężnych w walucie niemieckiej i rosyjskiej.

1) Wwóz i przesyłanie w posyłkach pocztowych i listach znaków pieniężnych w walucie nie-

mieckiej i rosyjskiej w granice Rzeczypospolitej Polskiej jest wzbronione.

2) Podróżni, przebywający z zagranicy, mają prawo przewozu sumy nie przekraczającej 400 Mk. względnie 200 rb.

3) Ministerstwo Skarbu może w poszczególnych wypadkach zwalniać od stosowania pp. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

4) Przekroczenie lub usiłowanie przekroczenia niniejszego rozporządzenia pociąga konfiskatę całej przewożonej lub przesyłanej sumy.

5) Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się na terenach b. zaboru austrjackiego Polskiej Komisji Rządzącej, a specjalnie na terenie Śląska Cieszyńskiego Cieszyńskiej Radzie Ludowej.

6) Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 4 marca 1919 r.

Minister Skarbu
Dr. Englich

(Monitor Polski № 54 z dnia 7 marca 1919 r.).

69.

Ustawa

z dnia 28 lutego 1919 r.

w sprawie nazwy monety polskiej.

Art. 1.

Jednostka monetarna polska ma nazwę „złoty“, którego setna część nazywa się „grosz“.

Art. 2.

Dekret z dnia 5 lutego 1919 r. w sprawie jednostki monetarnej waluty polskiej uchyla się.

Art. 3.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza Sejm Ministrowi Skarbu.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Skarbu:
Dr. Englieh

(Dz. Praw № 20 z dnia 5 marca 1919 r. poz. 230).

Przepisy o instytucjach bankowych.

70.

Rozporządzenie

Ministra Skarbu, dotyczące spółdzielczych stowarzyszeń kredytowych.

Na podstawie Ustawy Kredytowej (zbiór praw, tom XI, rozdz. X), postanawiam co następuje:

1) Wszystkie spółdzielcze stowarzyszenia kredytowe obowiązane są najpóźniej do dnia 1 kwietnia 1919 r. nadesłać do Ministerstwa Skarbu (Sekcja II, Wydział 4):

a) odpisy swych statutów wraz z zaświadczonemi przez miejscową władzę administracyjną odpisami dowodów legalizacji tychże, oraz zatwierdzonych następnie zmian w statucie;

b) po dwa egzemplarze sprawozdań rachunkowych za lata 1913, 1914, 1915, 1916 i 1917 wraz z odpisami protokułów tych zebrań członków, które sprawozdania te zatwierdziły;

c) spisy członków zarządu, rady i komisji rewizyjnej, wybranych na ostatniem przed wydaniem niniejszego rozporządzenia zebraniu członków — z wyszczególnieniem imion, nazwisk, stanowiska społecznego i miejsca faktycznego zamieszkania.

2) Stowarzyszenia założone po roku 1913 obowiązane są nadesłać wymienione w punkcie 1 lit. „b” sprawozdania i protokuły za wszystkie lata swej działalności.

3) Sprawozdania za rok 1918 i następne należy przesyłać do Ministerstwa Skarbu wraz z odpisami protokułów przed upływem miesiąca od daty zatwierdzenia sprawozdań przez zebranie członków. Sprawozdania te winny zawierać:

a) nazwiska członków Zarządu, Rady i Komisji Rewizyjnej względnie przedstawicieli (reprezentantów), jeśli zebrania członków zastąpione zostały zebraniami przedstawicieli;

b) ruch w składzie członków z wykazaniem liczby członków na początku okresu sprawozdawczego, ilości przybyłych i wykreślonych oraz pozostałych z końcem roku z podziałem według zawodu;

c) obroty na wszystkich rachunkach, wykazujące pozostałości na początku okresu rachunkowego, przychód, rozchód i pozostałości z końcem tegoż okresu;

d) bilans oraz rachunek strat i zysków;

e) liczbę dłużników i wkładców;

f) wysokość stopy procentu, pobieranego od pożyczek i wpłaconego od wkładów, jakoteż stopy procentu, stosowanego do rachunków bieżących;

g) szczegółowy wykaz wydatków, poniesionych na zarządzanie sprawami stowarzyszenia;
h) sumę, do której z końcem roku sięgała odpowiedzialność członków za zobowiązania stowarzyszenia;
i) sprawozdania Rady oraz relację Komisji Rewizyjnej;
j) odpis protokułu rewizji dokonanej przez przedstawiciela władzy nadzorczej lub związku, jeśli w roku sprawozdawczym miała ona miejsce.

4) Wymagane przez statut ogłoszenia winny być zamieszczane w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu".

5) O zatwierdzanie statutów nowopowstających stowarzyszeń kredytowych należy zwracać się bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu (Sekcja II, wydział 4), wskazując jednocześnie osobę, upoważnioną do zabiegania o zatwierdzenie statutu w imieniu założycieli. Statuty składa się w 2 egzemplarzach.

6) Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Warszawa, dnia 23 lutego 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich.*

(Monitor Polski № 52 z dnia 5 marca 1919 r.)

71.

Statut

„Banku Kredytu Hipotecznego", spółka akcyjna w Warszawie.

(Został ogłoszony w „Dzienniku Praw" Dział II № 2, z dnia 24 lutego 1919 r.).

Prawo ubezpieczeniowe.

72.

Dekret

w przedmiocie przepisów tymczasowych dla ubezpieczeń wzajemnych budowli od ognia w b. Królestwie Polskiem.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam, co następuje:

Art. 1.

Do czasu uchwalenia przez Sejm nowej ustawy, Ubezpieczenia wzajemne od ognia w b. Królestwie Polskiem obowiązane są stosować ustawę z dn. 10 czerwca 1900 r. ze zmianami w następnych artykułach wskazanemi.

Art. 2.

Oszacowanie wszystkich budowli otaryfowanych na podstawie taryfy, obowiązującej Ubezpieczenia wzajemne budowli od ognia w b. Królestwie Polskiem dla budowli zwykłych według kategorji B tablic A, B i C, oraz kategorji A tychże tablic w tych miejscowościach, w których budowle skupione taryfowane są według kategorji B, zostaje podniesione o 100%.

Art. 3.

Dotychczasowe oszacowania wszelkich innych budowli mogą być podniesione do 100%, według uznania zarządu ubezpieczeń wzajemnych, na wniosek ubezpieczonych.

Art. 4.

Ulegająca przymusowi ubezpieczeniowemu suma oszacowania rubli 5.000 dla nieruchomości, wymienionych w art. art. 2 i 3 niniejszego dekretu zostaje podniesiona do sumy rubli 10.000.

Art. 5.

Dla nadzoru nad działalnością instytucji oraz dla rozstrzygania spraw, przekraczających podług ustawy kompetencje zarządu i nie zastrzeżonych do decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych — tworzy się rada nadzorcza ubezpieczeń wzajemnych.

Art. 6.

Rada nadzorcza składa się z 10 członków, a mianowicie: z 2 delegatów związku kółek rolniczych, 2 delegatów centralnego towarzystwa rolniczego, 2 delegatów związku miast, 1 delegata towarzystwa przemysłowców, 1 delegata rady zjazdów górniczych, prezesa zarządu wzajemnych ubezpieczeń lub jego zastępcy i jednego członka, kooptowanego przez radę nadzorczą.

Art. 7.

Członkami rady nadzorczej nie mogą być osoby, które pełnią jakiekolwiek funkcje w prywatnych towarzystwach ubezpieczeniowych lub też są w tych towarzystwach finansowo zainteresowane. Delegaci z ramienia związku miast winni być przedstawicielami miast prowincjonalnych. Prezes zarządu ubezpieczeń wzajemnych nie uczestniczy w posiedzeniach rady, gdy są rozpatrywane sprawy, przewidziane w punktach b, c i g art. 9 niniejszego dekretu.

Art. 8.

Rada nadzorcza wybiera z pośród siebie prezesa i wiceprezesa.

Art. 9.

Do kompetencji rady nadzorczej należy:

a) projektowanie budżetu do zatwierdzenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych;

b) kontrola bezpośrednia nad biegiem czynności i stanem funduszów instytucji oraz sprawdzanie rachunków, sprawozdań i bilansów miesięcznych i rocznych;

c) składanie Ministrowi Spraw Wewnętrznych wniosków o ujawnionych przy rewizji uchybieniach i odchyleniach od zatwierdzonego budżetu;

d) zatwierdzanie wszelkich instrukcji i regulaminów w granicach ustawy;

e) składanie Ministrowi Spraw Wewnętrznych wniosków w sprawie zmiany ustawy, taryfy lub sposobu pobierania składki i przechowywania funduszów;

f) zatwierdzanie zwrotu opłat uiszczonych, o ile zwrot przenosi sumę 1.000 mk.;

g) rozpatrywanie zażaleń i skarg na zarząd;

h) zatwierdzanie wydatków na środki przeciwpożarne, budownictwo ogniotrwałe i zasiłki dla straży ogniowych, o ile nie przekraczają one symy mk. 30.000 — w każdym poszczególnym wypadku, oraz przedstawianie wniosków w tych sprawach do decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych, gdy chodzi o sumy powyżej 30.000 mk.;

i) rozpoznawanie i zatwierdzanie wniosków Zarządu w sprawie zawierania umów reasekuracyjnych;

j) decydowanie w sprawach, dotyczących wątpliwych odszkodowań pogorzelowych;

k) opinjowanie o przeznaczeniu pozostałych z roku operacyjnego nadwyżek i składanie wniosków w tych sprawach Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 10.

Zażalenia i skargi na decyzje Zarządu winne być składane do Rady Nadzorczej w ciągu dwóch miesięcy od daty zawiadomienia o zapadłej decyzji; decyzje Rady Nadzorczej mogą być w ciągu trzech miesięcy od daty zawiadomienia zaskarżone do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 11.

Posiedzenia Rady Nadzorczej odbywają się w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak, jak raz na miesiąc; w posiedzeniach bierze udział delegat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prawem stawiania wniosków. Dla prawomocności zebrania wymagana jest obecność 5 członków Rady. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równego podziału, decyduje głos przewodniczącego.

Art. 12.

Prezes Rady Nadzorczej, Wiceprezes lub członek delegowany mają prawo uczestniczyć w posiedzeniach Zarządu.

Art. 13.

Członkowie Rady Nadzorczej za pełnienie czynności poza Warszawą mają prawo do djet i zwrotu kosztów podróży na zasadach, ustalonych w etacie dla Prezesa Zarządu. Za udział w posiedzeniach w Warszawie Członkowie Rady otrzymują żetony, określone w etacie Zarządu.

Art. 14.

Nagany i napomnienia funkcjonarjuszom instytucji udziela Rada Nadzorcza, za pośrednictwem Prezesa Zarządu. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela nagany i napomnienia za pośrednictwem Rady Nadzorczej.

Art. 15.

Prezesa Zarządu Wzajemnych Ubezpieczeń oraz jego zastępcę mianuje Najwyższa Władza Państwowa na przedstawienie Ministra Spraw Wewnętrznych; Ministrowi Spraw Wewnętrznych kandydatów na stanowiska Prezesa Zarządu i jego zastępcy przedstawia Rada Nadzorcza Naczelników Wydziałów, Inspektorów oraz taksatorów mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na przedstawienie Prezesa Zarządu; do przedstawienia winna być dołączona opinja Rady Nadzorczej; obsadzanie wszystkich innych urzędów w Ubezpieczeniach Wzajemnych należy do Prezesa Zarządu.

Art. 16.

W związku z przepisami powyższymi ulegają zmianie następujące artykuły ustawy z dnia 10 czerwca 1900 r.:

a) w art. 2, 5, 28, 40 i w uwadze do art. 46 suma wartości ubezpieczanych budowli podniesiona zostaje z 5.000 rb. do 10.000 rb.;

b) w artykule 3 punkt 2 zamiast słowa „rosyjskich" należy zamieścić słowo „polskich", ustęp zaś: „stosownie do wskazuwek Ministra Spraw Wewnętrznych" zostaje uchylony;

c) artykuł 14 otrzymuje brzmienie następujące: „Z funduszów ubezpieczeniowych wypłaca się według uznania Rady Nad-

zorczej Ubezpieczeń wzajemnych wynagrodzenie: a) za dostarczenie sikawek na miejsce pożaru, zależnie od tego, jak prędko i z jakiej odległości przybyła sikawka, tudzież w jakim stopniu przyczyniła się do ugaszenia pożaru, b) za uszkodzenie sikawek, spowodowane gaszeniem ognia podług oszacowania tego uszkodzenia, c) za szczególne odznaczenie się przy gaszeniu pożaru, d) za specjalne współdziałanie przy schwytaniu lub wykryciu podpalaczów, jeżeli wina tych ostatnich stwierdzoną będzie wyrokiem prawomocnym. Wzmiankowane wynagrodzenie (ustęp d) może być wydane osobom prywatnym, jak również policji powiatowej i wiejskiej, która prowadziła dochodzenia pierwotne o pożarze po porozumieniu się z zwierzchnością organów policji";

d) artykuł 16 otrzymuje brzmienie następujące: „Kierownictwo sprawami Ubezpieczeń Wzajemnych należy pod kontrolą Ministra Spraw Wewnętrznych do Rady Nadzorczej i Zarządu";

e) w art. 21 uwaga 1-a, ustęp ostatni: „pod warunkiem przesyłania rachunków powyższych po ich uregulowaniu do sprawdzenia właściwej izbie kontroli" — uchyla się;

f) art. 23 uchyla się;

g) art. 24 w ustępie 2-im zostają uchylone ustępy: „w porozumieniu z miejscowym gubernatorem" oraz „aby ogólna kwota wydanych zapomóg nie przenosiła 75.000 rb. rocznie";

h) art. 26 uchyla się;

i) do art. 58 zostaje dodana uwaga treści następującej: „Artykuł powyższy nie rozciąga się na nieruchomości zniszczone lub uszkodzone podczas wypadków wojennych, skutkiem czego właściciele takich nieruchomości mogą za pośrednictwem właściwych taksatorów wyjednywać u Zarządu umorzenie należnych od nich składek w całości lub częściowo, a to stosownie do instrukcji, jaką w tej mierze wyda Rada Nadzorcza";

j) artykuł 71 otrzymuje brzmienie następujące: „Ubezpieczony, o ile nie zgadza się na zatwierdzony przez taksatora ubezpieczeń obrachunek wynagrodzenia, może zaskarżyć ten ostatni do Zarządu w ciągu dwuch tygodni od chwili zakomunikowania mu o nim; ubezpieczonemu w razie niezadowolenia z decyzji Zarządu służy prawo skargi w ciągu dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o decyzji do Rady Nadzorczej; decyzje Rady Nadzorczej mogą być zaskarżane w ciągu trzech miesięcy od zawiadomienia do Ministra Spraw Wewnętrznych, lub też po zapadnięciu decyzji Rady Nadzorczej może być wytoczona Zarządowi sprawa sądowa";

k) w artykule 83 uchyla się ustęp od słów: „Ministerstwo Spraw Wewnętrznych" do końca artykułu;

l) uchyla się uwaga do art. 84;

m) artykuł 88 otrzymuje następujące brzmienie: „Na wniosek taksatora ubezpieczeń, jako też na skutek reklamacji ubezpieczonych, Rada Nadzorcza umarza zaległości lub niedobory, które uzna za niemożliwe do ściągnięcia, tudzież należności nieprawidłowo wyznaczone do pobrania i zwraca niewłaściwie pobrane sumy do wysokości 1.000 mk.; w każdym poszczególnym wypadku umorzenie zaległości lub zwrot opłat powyżej 1.000 mk. następuje na mocy decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych".

Art. 17.

Wykonanie niniejszego dekretu polecam Ministrowi Spraw Wewnętrznych, którego upoważniam jednocześnie do wydawania opartych na ustawie i dekrecie instrukcji i przepisów wykonawczych.

Art. 18.

Dekret niniejszy uzyskuje moc obowiązującą odnośnie art. art. 1, 2, 3 i 4 od dnia 1-go stycznia 1919 r., odnośnie innych artykułów, od dnia ogłoszenia w Dzienniku Praw Państwa Polskiego.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

(Dz. Praw № 14 z dnia 8 lutego 1919 r. poz. 190).

73.

Rozporządzenie.

W uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1918 r. („Monitor Polski" № 241 z dnia 31 grudnia 1918 r.) do czasu ustalenia ostatecznych warunków udzielania koncesji zagranicznym przedsiębiorstwom ubezpieczeniowym postanawiam co następuje:

Art. 1.

Obcokrajowe Towarzystwa Ubezpieczeniowe, działające na terenie b. okupacji niemieckiej i austrjackiej, mają prowadzić w krajowych ajenturach księgi w sposób umożliwiający każdego czasu kontrolę interesu krajowego i zestawienia sprawozdania z tej działalności.

Art. 2.

Kontrolę i rewizję ksiąg sprawują Urząd Nadzoru nad pryw. Tow. Ubezp. Min. Skarbu i naznaczony rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 31 grudnia 1918 r. („Monitor Polski" z dnia 7 stycznia 1919 r.) Komisarz główny do spraw zagran. Tow. Ubezp.

Art. 3.

Do 15 marca r. b. przedstawicielstwa wskazanych w art. 1 zakładów ubezpieczeniowych mają przedstawić do Ministerstwa Skarbu lub wręczyć Komisarzowi głównemu do spraw zagr. Tow. Ubezpieczeń szczegółowe sprawozdanie z operacji za okres czasu od 1-go sierpnia 1915 r. do 31 grudnia 1918 r. według rozesłanego przez Komisarża głównego do spraw zagranicznych Tow. Ubezp. szematu. Przedstawiciele, którzy nie spełnią obecnego żądania, będą pociągnięci do odpowiedzialności w myśl § 138 k. k.

Art. 4.

Towarzystwa wskazane w art. 1 winne dla swej filji, dyrekcji lub głównej ajentury w kraju wyznaczyć i zaprotokółować za zgodą Minist. Skarbu głównego przedstawiciela obywatela Państwa Polskiego. Przedstawiciel winien posiadać całkowite pełnomocnictwo z prawem wystawiania polis, o ile zaś polisy wystawiane będą poza granicami państwa, przedstawiciel winien stwierdzać je swoim podpisem.

Art. 5.

Operacje prowadzone przez oddziały krajowe Tow. wskazane w art. 1 mają być zabezpieczone rezerwami, złożonemi w Pol. Kraj. Kasie Poż. w walorach krajowych.

Wysokość rezerw będzie określoną po zbadaniu stanu operacji, prowadzonych przez Towarzystwo w kraju w każdym poszczególnym dziale. Rezerwy mają być złożone w terminie 3-ch miesięcznym od zawezwania Urzędu Nadzoru nad prywatnemi Tow. Ubezp.

Art. 6.

Od daty niniejszego rozporządzenia wszelkie wpływy do kas oddziałów Towarzystw wskazanych w art. 1 znajdują się pod kontrolą Komisarza głównego.

Art. 7.

Zawieranie nowych ubezpieczeń przez zakłady ubezpieczeniowe, wskazane w art. 1, jest wstrzymane do czasu złożenia rezerw i zaprotokółowania we wspomnianym w Art. 2 Urzędzie Nadzoru odpowiedzialnego pełnomocnika. Dotyczy to wszystkich działów oprócz ubezpieczeń szyb i kradzieży. na prowadzenie jednak tych działów należy uzyskać w przeciągu miesiąca od daty niniejszego rozpporządzenia upoważnienie Ministerstwa Skarbu.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze dotyczy Towarzystw działających na terenie b. okupacji niemieckiej i austrjackiej.

Warszawa, dnia 1 marca 1919 r,

Minister Skarbu:
(—) Dr. *Englich.*

za Dyrektora Urzędu Nadzoru
nad Pryw. Tow. Ubezp.
(—) *P. Skarga.*

(Monitor Polski № 51 z dnia 4 marca 1919 r.).

74.

Postanowienie

w sprawie zatwierdzenia dodatków II i III do statutu Tow. Wzajemnego Ubezpieczenia od ognia „Snop".

Zatwierdzam następujące dodatki (II i III do statutu Tow. Wzaj. Ubezp. od ognia „Snop"), uchwalone przez ogólne zebranie przedstawicieli T-wa dnia 30 listopada 1917 r.

II. Dodatek do statutu

Tow. wzajemnego ubezpieczenia od ognia „Snop".

§ 1.

Przedstawiciele ubezpieczonych w dziale miejskim i przemysłowym przyjmują udział w jednym wspólnem Ogólnem Zebraniu przedstawicieli na równych prawach z przedstawicielami ubezpieczonych w dziale rolnym (§§ 44—50 ust. włącznie).

§ 2.

Wybory przedstawicieli działu miejskiego i przemysłowego dopełniają się na zasadach wskazanych

w §§ 45—48 ustawy z następującemi zmianami i uzupełnieniami.

a) Wybory przedstawicieli działu miejskiego i przemysłowego odbywają się w zebraniach wyborczych oddzielnych od zebrań wyborczych działu rolnego.

b) Zebrania wyborcze działu miejskiego i przemysłowego b. gubernji Piotrkowskiej naznaczone w mieście Łodzi, wszystkie inne w b. miastach gubernjalnych.

c) Pierwsze Zebrania wyborcze działu miejskiego i przemysłowego będą zagajone i przeprowadzone przez Delegata Rady Tow.

d) Ogólna liczba przedstawicieli działu miejskiego i przemysłowego, wybranych na zasadach § 47 ust., nie może przekraczać w gub. Warszawskiej 8, Piotrkowskiej 7, Lubelskiej 3, Kaliskiej 2 i w pozostałych b. gubernjach po jednym przedstawicielu.

III. Dodatek do statutu

Tow. wzajemnego ubezpieczenia od ognia „Snop".

§ 1.

Punkt 2 § 50 ust. Tow. wykreślić i zatwierdzenie oraz wprowadzenie zmian w taryfach składek przenieść do atrybucji Rady Tow.

§ 2.

W rozwinięciu i uzupełnieniu § 2 pierwszego dodatku do ust. Tow., zatwierdzonego dnia 18 marca 1916 r. przez Szefa Zarządu Cywilnego, działalność Towarzystwa rozszerzyć na ubezpieczenia od kradzieży z włamaniem i od grabieży.

Warszawa, dn. 27 lutego 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) Dr. *Englich.*

Za Dyrektora Urzędu Nadzoru
nad Pryw. Tow. Ubezp.:
(—) *P. Skarga.*

(Monitor Polski № 55 z dnia 8 marca 1919 r.).

75.

Postanowienie

w sprawie zatwierdzenia polisowych warunków ubezpieczeń od ognia Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń „Snop".

Zatwierdzam załączone warunki polisowe ubezpieczeń od ognia Tow. Wzaj. Ubezpieczeń „Snop" ze zmianami uchwalonemi przez ogólne zebranie przedstawicieli Towarzystwa dnia 30 listopada 1917 roku z następującą redakcją § 37 tych warunków:

„Towarzystwo zwalnia się od obowiązku wynagrodzenia przewidzianych w § 2 strat w wypadkach następujących:

1) Jeżeli straty pogorzelowe wynikły w czasie toczącej się w kraju wojny, skutkiem bądź bezpośrednich działań wojennych walczących armji, jako to: strzałów, bombardowania, palenia lub wysadzania w powietrze budowli, lub ruchomości i t. d., bądź jeśli pożar wynikł wskutek czynów z działaniami wojennemi związanych, jako to: rzucania bomb z aeroplanów, puszczania rakiet i znaków ostrzegawczych, bądź jeżeli pożar powstał w budynkach zajętych przez oodziały wojskowe i należące do nich formacje lub w czasie wykonywania robót z celami wojskowemi związanych, jak np. sypanie okopów i t. p., a ubezpieczony nie udowodnił, że wynikłe straty pogorzelowe powstały z przyczyn, nie będących w bezpośrednim i pośrednim związku z pobytem wojsk i formacji w budynkach, lub wreszcie, gdy wojsko wzbraniało dostępu do płonącego mienia, tamując ratunek.

2) Jeżeli pożar powstał w czasie rewolucji, zamieszek i rozruchów ludowych w danej miejscowości, trzęsienia ziemi, wybuchu składów, młynów i magazynów prochowych.

3) Jeżeli ubezpieczony dał Towarzystwu umyślnie fałszywe wiadomości odnośnie okoliczności, mających wpływ na przyjęcie ubezpieczenia oraz na oszacowanie wartości mienia, lub wysokości wynagrodzenia ubezpieczeniowego.

4) Jeżeli ubezpieczony mienie ubezpieczone w Towarzystwie zabezpieczył dodatkowo w innej instytucji na sumę wyższą od normy ustanowionej w § 10.

5) Jeżeli ubezpieczony wykroczył przeciw obowiązkom, włożonym na niego w §§ 19, 20 i 21 i 24—29".

Warszawa, dnia 27 lutego 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Dr. Englich*

Za Dyrektora Urzędu Nadzoru
nad Pryw. Tow. Ubezp.:
(—) *P. Skarga.*

(Monitor Polski № 55 z dnia 8 marca 1919 r.).

Przepisy o służbie państwowej.

76.

Komunikat Ministerstwa Skarbu.

Dla uniknięcia ewentualnych nieporozumień między podatnikami a urzędnikami skarbowymi (jak inspektorzy skarbowi, sekwestratorzy i t. p.) Ministerstwo Skarbu wprowadza obowiązkowe noszenie w czasie pełnienia służby poza urzędem niżej przepisanych oznak:

Jako oznakę ustanawia się czapkę typu wojskowego z czarnego sukna z wypustkami zielonego koloru. Na czapce umieszczone z przodu godło Państwa Polskiego (z białego metalu Orzeł Polski z koroną): Nad daszkiem pleciony sznur złoty dla urzędników inspektoratów a dla sekwestratorów sznur zielony.

OGŁOSZENIA.

Towarzystwo Pożyczkowo-Oszczędnościowe w Nasielsku.

(Zarząd w Nasielsku gub. Warszawskiej).

Rachunek zysków i strat:

Dt.	Wydatki:	
	Na administrację - - - - Mk.	8,915—10
	% od wkładów, długów i inne -	10,326—03
	Z zysków roku poprzedniego - -	3,484—12
	Razem	22,725—25
Kd.	Wpływy:	
	Procentów od pożyczek - - -	24,254—47
	Kar od zaległych pożyczek - -	2,532—14
	Zyski z roku poprzedniego - -	3,484—12
	Razem	30,270—73

Bilans na 31. XII. 1918 r.

Ak.	Gotówka w kasie na 31. XII. 18 -	17,249—02
	Lokaty - - - - -	107,233—70
	Papiery procentowe - - - -	6,027—46
	Pożyczki - - - - - -	287,365—29
	Majątek T-wa - - - - -	33,169—04
	Razem	451,044—51
Pw.	Kapitały:	
	a) udziałowy i inne - - - -	105,219—61
	b) wkłady - - - - -	328,537—33
	c) sumy przechodnie - - -	9,747—09
	d) % i zyski - - - -	7,545—48
	Razem	451,044—51

Czysty zysk 30,270.73 — 22,725.25 = 7,545—48

Podział zysków za rok 1918:

1) Na kapitał zapasowy - - -	754—44
2) 6% od udziałów przeznaczono na potrzeby miejscowego gimnazjum	5,047—90
3) Związkowi Kółek - - - -	75—00
4) Na biednych - - - -	936—00
5) Na przytułek - - - -	200—00
6) Na ochronkę - - - -	220—14
7) Na gratyfikację - - - -	312—00
Razem	7,545—48

Zarząd Nasielskiego Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego.

WARSZAWSKIE TOWARZYSTWO WZAJEMNEGO KREDYTU,

istniejące od roku 1872,

plac Warecki 7, dom własny.

Gdy na zwołanem w dniu 6 marca r. b. zwyczajnem Ogólnem Zebraniu członków Towarzystwa nie znalazła się liczba obecnych, wymagana w § 30 ustawy, t. j. połowa wszystkich członków, których liczba wynosi 1833, przeto ogłasza się i zwołuje powtórne Ogólne Zebranie na dzień 27 marca r. b., o godzinie 7-ej wieczorem, w sali posiedzeń Towarzystwa, plac Warecki № 7, w Warszawie, odbyć się mające.

Na tem zebraniu, bez względu na liczbę obecnych członków, rozpatrywane i decydowane będą te tylko przedmioty, które były przygotowane i ogłoszone na porządku dziennym niedoszłego Zebrania Ogólnego, a mianowicie:

1. Przedstawienie sprawozdania Zarządu wraz z bilansem i rachunków zysków i strat za r. 1918, oraz raport Delegacji rewizyjnej.
2. Przedstawienie sprawozdania Rady z jej wnioskiem o przeniesienie zysku za r. 1918 do zysków r. 1919 oraz zatwierdzenie etatów na r. 1919.
3. Wybór 4 członków Rady, 1 członka Zarządu, 3 członków Delegacji rewizyjnej i 3 ich zastępców.

Każdy członek ma prawo uczestniczyć na posiedzeniu osobiście, lub przez pełnomocnictwo, które najpóźniej na dni 3 przed Ogólnem Zebraniem winno być złożone Zarządowi Towarzystwa.

Członek Towarzystwa, obecny na Zebraniu, może mieć, oprócz własnego dwa głosy z pełnomocnictwa.

Karty zgłaszającym się członkom wydawane będą w biurze Towarzystwa codziennie, z wyjątkiem świąt, poczynając od dnia 23 marca r. b., od godziny 10-ej rano do 3-ej po południu.

Tow. Wzajemnego Ubezp. od gradobicia „CERES“

Bilans na d. 31 grudnia 1918 r.

	Marki	fen.
Stan czynny.		
1. Kasa:	68220	18
2. Instytucje Kredytowe:	446431	85
3. Papiery procentowe:	172173	04
4. Dłużnicy:		
a) Członkowie Towarzystwa . .	132361	84
b) Ajenci Towarzystwa . . .	38735	16
c) Towarzystwa Reasekuracyjne .	15086	15
d) Mińskie Tow. Ubezp. Roln. . .	5925	21
5. Kaucje Ajentów . . .	47628	—
6. Papiery Procentowe Prac. T-wa:	32223	49
7. Sumy przechodnie . . .	5862	89
8. Inwentarz:	1860	21
	966508	02
Stan bierny.		
1. Kapitał zapożyczony . .	65593	74
2. Kapitał zapasowy. . .	446210	34
3. Wierzyciele	25852	90
4. Depozyty	47628	—
5. Zaliczenia na przyszłe ubezp. . .	3040	76
6. Rezerwa:		
a) na szkody grad. nieuregulowane .	91519	02
b) na koszty likwid. nieuregulowane .	2166	25
c) na wątpliwe należności . .	77102	35
7. Procenty od kapitału zapożycz. .	22182	61
8. Zwroty do wypłaty za 1909 i 1912 r. .	6089	02
9. Fundusz Przezorności Pracowników .	50584	79
10. Pozostałość do podziału . . .	128538	24
	966508	02

Rachunek Ubezpieczeń po d. 31 grudnia 1918 r.

	Marki	fen.
Winien.		
1. Szkody gradowe	921310	07
2. Koszty Administracji:		
a) Pensje	82978	—
b) Komorne i wydatki ogólne . .	20087	49
c) Wynagrodzenie Ajentów . .	117760	54
d) „ Taksatorów . .	66827	08
3. Koszty sądowe	14	67
4. Składka oddana Towarz. Reasek.	1113793	94
5. Opłaty Stemplowe na polisy . .	9993	64
6. Różnica Kursu Waluty . .	10279	30
7. Fundusz Przezor. Prac. T-wa . .	4105	70
8. Straty lat poprzednich . . .	186466	43
9. Pozostałość do podziału . .	128538	24
	2662155	10
Ma.		
1. Składka	1856323	65
2. Opłaty polisowe i inne . . .	36658	30
3. Szkody gradowe: Udział T-wa Reasek.	552786	08
4. Koszty likwidacji	64492	35
5. Procenty	40799	38
6. Prowizja	111095	34
	2662155	10

Towarzystwo Akcyjne Fabryki Przetworów kartoflanych Nowy Dwór

„P. Górski i E. Mórawski“.

Zarząd — Nowy Dwór, pow. Warszawski.

Wyciąg ze sprawozdania za 1917/8 rok.

Dochody uczyniły			Mp.	1,892,847	59
Wydatki wynosiły			„	1,878,827	25
Zatem przewyżka dochodów nad wydatkami czyni			Mp.	14,020	34
Podział zysku . . . . Mp.	14,020	34			
odchodzi 5% zgodnie z § 45 ustawy na Kapitał zapasowy . . „	701	02			
pozostałości „	13,319	32			
do odpisania ze strat „				19,326	92
			·/.	13,319	32
pozostaje strat „			M.	6,007	60
Rachunek Zysków i Strat.					
Administracja	28,889	37			
Asekuracja	13,193	93			
Podatki	10,438	08			
Koszty leczenia robotników	1,076	—			
„ handlowe	7,519	76			
„ gratyfikacji	1,315	50			
Straty na kursie	654	12		63,086	76
Zysk za 1917/8 r.				14,020	34
			Mp.	77,107	10
Ma Zysk na sprzedaży	70,582	25			
„ „ procentach	205	08			
„ „ furmankach	6,319	77		77,107	10
BILANS za 1917/8 rok.					
Stan czynny.					
1. Grunty i place				24,840	—
2. Budowle i maszyny				589,319	99
3. Sprzęty, utensylja i inwentarze				453,529	83
4. Produkty i materjały: syrop	34,350	—			
materjały	225,571	97		259,921	97
5. Kasa w gotówce, wekslach i zaliczeniach				6,887	09
6. Dłużnicy				529,966	37
7. Sumy przechodnie				9,055	42
8. Straty dawne				19,326	92
				1,892,847	59
Stan bierny.					
1. Kapitał Zakładowy				1,080,000	—
2. Kapitał Zapasowy				14,803	59
3. Kapitał Amortyzacyjny				151,303	65
4. Wierzyciele				612,895	01
5. Sumy przechodnie				19,825	—
Zysk za 1917/8 r.				14,020	34
				1,892,847	59

Dyrektorowie Zarządu (podpisy): Józef Górski, Wacław Kościałkowski, Mieczysław Kozłowski, Zdzisław Pomianowski.
Buchalter: Edward Dutlinger.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 20. 4378. 15. III. 19. 1000.